

disse to mod hinanden vejende Momenter, og der er ikke fra Mindretallets Side fremført noget, som har bevirket, at Flertallet fandt Anledning til at gaa bort fra dette. Hvad alle gaar ud fra, er, at den Frygt, som Mindretallet nærer, ikke skal gaa i Opfyldelse ved Nationalbankens Hjælp. Vi tror alle, at det, der er sket siden den sidste Valutalovs Vedtagelse, og den Kritik, der her i Rigsdagen er fremkommet overfor Nationalbankens Valutapolitik i det forløbne Aar, vil virke saaledes, at Nationalbanken ikke vil gøre flere Forsøg paa om ikke direkte at støtte, saa at lægge sin Politik an i Overensstemmelse med en hurtig Stigning af Kronen. Men dette, at hele Udvalgets Flertal ikke ønsker, at Nationalbanken skal føre en saadan Politik, det betyder ikke, at det store Flertal i Udvalget kan slutte sig til den Forudsætning, som er andet Mindretal, de radikale Medlemmer af Udvalget, har tilkendegivet ved at sige, at de slutter sig til Loven ud fra den Forudsætning, at Kreditten ikke stilles til Raadighed for en Højnelse af Kursen. Vel er der fra anden Side fuld Enighed om, at Valutakreditten og Bankens Magt og Myndighed overhovedet ikke maa benyttes til at drive Kronen opad, at Banken skal med de Kræfter, den har, sætte sig imod, at Spekulationen driver Kronen opad. Men paa den anden Side er der i alt Fald adskillige indenfor Udvalget, som er af den Opfattelse, at hvis de økonomiske Forhold, hvis Prisniveauets Fald eller en eventuel Stigning i Prisniveauet i Udlandet fører Kronen opad, saa maa disse Medlemmer forbeholde sig til den givne Tid ogsaa at søge gennem Rigsdagens Valutaudvalg at faa gennemført, at Valutakreditten stilles til Raadighed for at støtte en saadan højere Kurs. Alle er enige om, at banktekniske Midler ikke maa benyttes til at drive Kronen opad, og en stor Del af Udvalgets Medlemmer er lige saa enige om, at er Kronen kommet op, maa modsat banktekniske Midler ikke benyttes til drive den nedad.

Selve Endemaålet for Valutapolitikken skal jeg nu lige saa lidt som ved første Behandling komme ind paa. Vi lever i alvorlige og vanskelige Tider, og det er umuligt for nogen af os at profetere om Fremtidens Forhold. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at der intet er optaget i den nu foreslaaede Valutalov om, hvad Endemaålet er. Men dette betyder paa ingen Maade, at alle de, der mener, at Endemaålet maa være Pari, har opgivet dette deres Synspunkt. Det betyder kun, at vi finder det meget urigtigt at proklamere dette Synspunkt paa et

Tidspunkt, hvor vi ikke ved, hvordan de økonomiske Forhold vil udvikle sig.

Forhandlingen om denne Sag er i Udvalget og under første Behandling foregaaet paa bedste saglige Maade. Jeg vil ikke slutte — idet jeg anbefaler Lovforslaget — uden at udtale et Ønske om, at ogsaa den fortsatte Forhandling om Afbødelsen af de Vanskeligheder, som denne Valutapolitik har medført og vil medføre, maa blive ført i samme saglige Spor, og at man vil søge at undgaa at hænge sig i Slagord, fra den ene Side om, at Nedsættelse af Arbejdslønnen er det eneste Middel, og fra den anden Side om Toldbeskyttelse, der i Realiteten betyder det samme som Nedsættelse af Arbejdslønnen, men at man ved den fortsatte Forhandling om Værn mod Vanskelighederne maa naa til den samme Forstaaelse, som man har naaet her, og træffe den rette salomoniske Afgørelse mellem de meget forskellige Interesser; mellem Kreditorerne paa den ene Side og Debitorerne paa den anden Side, mellem Kapitalen paa den ene Side og Arbejderne paa den anden Side.

N. Neergaard: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget, saaledes som det foreligger, til Vedtagelse. Jeg har for kort Tid siden haft Lejlighed til udførligt at gaa ind paa de forskellige Spørgsmaal, der her frembyder sig, og skal ikke gentage i Dag, hvad jeg sagde ved første Behandling, men fuldkomment henholde mig dertil. Jeg anser det for gavnligt, at vi faar fastsat en ny Minimumskurs, der nogenlunde svarer til den Kurs, som Kronen kan antages at have opnaaet. Vi mener, at den største Ulykke, der kunde hænde, var, at et betydeligt Kronefald paa ny kastede os ind i en fuldkommen Usikkerhedstilstand, som for Forretningslivet vilde være den værste af alle Muligheder, og da det for mig er Hovedsagen at naa, saa snart det kan lade sig gøre, til en Stabilisering af vore Valutaforhold, er det ogsaa givet, at Vejen dertil maa være, at Lovgivningsmagten paa enhver Maade letter alle Bestræbelser for at tilpasse det indenlandske Prisniveau til den internationale Kronekurs. Men saadanne Bestræbelser vil ikke kunne udfoldes paa et nogenlunde fast Grundlag, hvis vi skulde udsætte os for et nyt stærkt Kronefald og en ny fuldkommen Usikkerhed paa dette Omraade. Derfor ser jeg disse to Ting som nøje sammenhængende: at søge Tilpasning og at sikre en rimelig Minimumskurs.

Fra anden Side har man været bange for, at Fastsættelsen af en saadan Minimumskurs skulde være en Opmuntring for